

LBRIS

We know
books

Seria HYPERION CANTOS

Hyperion

Căderea lui Hyperion

Endymion

The Rise of Endymion

DAN SIMMONS
CĂDEREA LUI
HYPERION

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA
CLASIC

În ziua în care armada a plecat la război, în ultima zi a vieții așa cum am cunoscut-o noi, am fost invitat la o petrecere. În seara aceea se țineau petreceri peste tot, pe mai bine de o sută cincizeci de planete din Web, dar *aceasta* era unica importantă.

Am anunțat acceptarea prin intermediul dataseferei, mi-am verificat starea de curățenie a celei mai elegante ținute oficiale, m-am îmbăiat și m-am bărbierit pe îndelete, m-am îmbrăcat cu grijă meticuloasă și am utilizat diskeyul de unică folosință din cipul invitației pentru a mă teleproiecta de pe Esperance pe Tau Ceti Central la ora precizată.

În emisfera aceasta a lui TC2 se însera și o lumină crepusculară bogată se revărsa peste dealurile și văile din Parcul Căprioarelor, turnurile cenușii ale Complexului Administrativ aflat hăt spre sud, sălciile plângătoare și ferigile-de-foc radiante ce mărgineau malurile fluviului Tethys, ca și peste colonadele albe ale Clădirii Guvernului. Mii de oaspeți soseau, însă personalul de securitate ne întâmpina pe fiecare în parte, ne compara codurile invitațiilor cu șabloanele ADN și ne indica barurile și bufetele prin gesturi pline de grație.

— Domnul Joseph Severn? m-a întrebat politicos ghidul.

— Da, am mințit.

Era acum numele meu, totuși nu avea să fie niciodată identitatea mea.

— Directorul executiv Gladstone dorește să discute cu dumneavoastră în decursul serii. Veți fi anunțat când este liberă pentru a vă primi.

— Perfect.

— Dacă doriți ceva care nu figurează în program, aperitive sau divertismente, este suficient să vă roștiți dorința cu glas tare și monitoarele de sol vor căuta să v-o satisfacă.

Am încuviințat din cap, am zâmbit și m-am îndepărtat. Înainte de a fi parcurs o duzină de pași, ghidul se întorsese deja spre următorii musafiri care coborau de pe platforma terminex.

Din locul în care mă aflam, pe o colină scundă, puteam vedea mii de invitați acoperind o sută de hectare de peluză impecabil întreținută; mulți se plimbau prin pădurile de arbuști și tufe tunse ornamental. Deasupra porțiunii de iarbă pe care mă găseam, deja cufundată în umbra lizierei ce se întindea în lungul fluviului, erau grădinile propriu-zise, iar dincolo de ele se ridica structura impunătoare a Clădirii Guvernului. O formație cânta pe patioul îndepărtat și difuzoare camuflate discret purtau muzica până în colțurile cele mai îndepărtate ale Parcului Căprioarelor. Un șir constant de VEM-uri spirala, coborând din portalul teleproiector de deasupra. Câteva clipe am privit pasagerii lor colorat înveșmântați, care debarcau pe platforma de lângă terminexul pedestru. Mă fascina varietatea aparatelor de zbor; lumina serii sclipea nu numai pe carcasa Vikkenurilor, Altzurilor și Sumatso-urilor standard, ci și pe punțile rococo ale barjelor levitaționale și pe fuzelajele metalice ale străvechilor forfecari care fuseseră pitorești pe vremea când Vechiul Pământ încă exista.

Am coborât pe panta lungă și lină către Tethys, pe lângă docul unde un asortiment incredibil de ambarcațiuni își revărsa pasagerii. Tethys era unicul fluviu care străbătea Webul, curgând prin portaluri teleproiectoare permanente și străbătând secțiuni de pe două sute de planete și sateliți, iar cei care locuiau pe malurile sale se numărau printre cei mai bogați oameni din Hegemonie. Ambarcațiunile dovedeau asta: iahturi mărețe cu creneluri, veliere mici complet acoperite de pânze și barje cu cinci niveluri, multe echipate cu dispozitive levitaționale, ambarcațiuni-locuințe complexe, dotate bineînțeles cu propriile lor teleproiectoare, insulițe mobile importate de pe oceanele lui Maui-Legământul, submarine și șalupe rapide de sport pre-Hegira, plus o sumedenie de VEM-uri nautice construite manual pe Renaștere Vector și câteva iahturi contemporane cu

acces-universal, cu contururile camuflate de suprafețele ovoidale reflectante și fără caracteristici ale câmpurilor restrictive.

Musafirii care coborau din ele erau la fel de flamboianți și impresionați ca vehiculele lor; stilurile personale se întindeau de la ținutele de seară conservatoare pre-Hegira, purtate pe trupuri care în mod evident nu fuseseră niciodată atinse de tratamente Poulsen, până la ultima modă a acestei săptămâni de pe TC2, drapate pe siluete modelate de cei mai faimoși ARN-iști din Web. Am trecut mai departe, oprindu-mă lângă o masă lungă doar atât cât să-mi umplu farfuria cu friptură la grătar, salată, fileu de caracatiță-aeriană, curry Parvati și pâine proaspăt coaptă.

Până ce mi-am găsit un loc unde să mă așez, în apropiere de grădini, strălucirea slabă de pe cer pălise în crepuscul și stelele răsăreau. Luminile orașului din apropiere și ale Complexului Administrativ fuseseră reduse, pentru ca armada să poată fi admirată pe bolta nopții, iar văzduhul lui Tau Ceti Central era mai limpede decât fusese de multe secole.

O femeie m-a privit și a surâs:

— Sunt convinsă că ne-am mai întâlnit.

I-am răspuns tot cu un zâmbet, convins că nu ne mai întâlniserăm. Era foarte atrăgătoare, probabil de două ori mai vârstnică decât mine, apropiindu-se de șazezici de ani standard, dar părând mai tânără decât cei douăzeci și șase de ani ai mei, grație banilor și tratamentelor Poulsen. Pielea îi era atât de deschisă la culoare, încât părea aproape translucidă. Părul îi era coafat într-o coadă împletită. Sâniile, mai mult dezvăluite decât ascunși de rochia vaporosă, erau perfecți. Ochii îi erau cruzi.

— Poate că da, am rostit, deși pare improbabil. Mă numesc Joseph Severn.

— Desigur, a aprobat ea. Ești pictor!

Nu eram pictor. Eram... fusesem... Poet. Însă identitatea Severn, pe care o ocupasem după moartea adevăratei mele personalități și nașterea din urmă cu un an, afirma că eram pictor. Era consemnat în fișierul meu din Totalitate.

— Mi-am amintit, a răs femeia.

Mînța. Își folosise costisitoarele implanturi comagendă ca să acceseze datasfera.

Eu nu trebuia s-o accesez... un termen greoi, redundant, pe care-l detestam în ciuda vechimii sale. Am închis ochii, mental, și eram în datasferă, lunecând pe lângă barierele superficiale ale Totalității, lunecând pe sub talazurile de date de la suprafață și urmând firul strălucitor al cordonului ei ombilical de acces în adâncurile întunecate ale fluxului „protejat” de informații.

— Mă numesc Diana Philomel, a spus ea. Soțul meu este administrator de transport sectorial în Sol Draconi Septem.

Am încuviințat și am strâns mâna care mi se întinsese. Femeia nu spusese nimic despre faptul că soțul ei fusese șeful spărgătorilor de greve ale sindicatului rânitorilor de zoaie de pe Poarta Raiului, înainte ca patronajul politic să-l fi promovat pe Sol Draconi... sau că ea însăși fusese cândva cunoscută ca Tătoasa, fostă ștoarfă, oficial, dar și pe cont propriu, pentru rezidenții conductelor-plămâni din Smârcurile Decantoare... sau că fusese arestată de două ori pentru abuz de Flashback, a doua oară rânind serios un medic din centrul de reabilitare... sau că-și otrăvisse fratele vitreg pe când avea nouă ani, după ce acesta o amenințase că-i va spune tatălui ei vitreg că se întâlnea cu un miner din Orașul Smârcurilor pe nume...

— Încântat de cunoștință, lady Philomel, am rostit.

Mâna ei era caldă. A strâns-o pe a mea o clipă prea mult.

— Nu-i ațâțător? a murmurat.

— Ce anume?

A făcut un gest larg, care includea noaptea, fosfogloburile care tocmai se aprindeau, grădinile și mulțimea.

— Petrecerea... războiul... *totul!*

Am surâs, am dat din cap și am gustat din friptură. Era în sânge și destul de bună, totuși se simțea urma salină a cuvelor de clonare de pe Lusus. Caracatița părea autentică. Apărură stewarzi, oferind șampanie, și am sorbit din a mea. Era de calitate inferioară. Vinul bun, scotchul și cafeaua fuseseră cele trei luxuri ce nu putuseră fi înlocuite după moartea Vechiului Pământ.

— Crezi că războiul este necesar? am întrebat-o.

— Cum dracu' să nu fie?

Diana Philomel deschisese gura, dar soțul ei fusese cel care răspunsese. Apăruse din spatele nostru și acum se așeza pe bușteanul fals pe care mâncam. Era un bărbat voinic, cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât mine. Adevărul însă este că eu sunt scund. Memoria îmi spune că odată am scris o epistolă în care mă ridiculizam ca „...domnul John Keats, înalt de cinci picioare”, deși am cinci picioare și un inch, destul de puțin pe vremea lui Napoleon și Wellington, iar înălțimea medie pentru bărbați era de cinci picioare și șase inch, și ridicol de scund acum, când bărbații de pe planetele cu gravitație mijlocie au între șase și șapte picioare înălțime. Nu dețin musculatura sau conformația care să-mi îngăduie să pretind că vin de pe o planetă cu gravitație mare, așa că sunt pur și simplu scund pentru toți care mă văd. (Raportez cele de mai sus în unitățile în care gândesc... dintre toate schimbările mentale de după renașterea mea în Web, adaptarea la sistemul metric este de departe cea mai grea. Uneori refuz să încerc s-o fac.)

— De ce este războiul necesar? l-am întrebat pe Hermund Philomel, soțul Dianei.

— Fiindcă – ce dracu' – ei au cerut-o! a mârâit bărbatul.

Era genul care scârșnește mereu din molari și zvâcnește din mușchii obrazilor. Aproape lipsit de gât, avea o barbă subcutanată care sfida în mod evident depilarea, briciul și aparatul de ras. Mâinile îi erau o dată și jumătate mai mari decât ale mele și mult, mult mai puternice.

— Înțeleg, am rostit.

— Nemernicii de Expulzați *au cerut-o*, a repetat el subliniindu-mi argumentul principal al discursului. Și-au bătut joc de noi pe Bressia și-acum încearcă să o facă pe... cum dracu-i zice...

— Hyperion, a zis soția lui fără să-și desprindă ochii de la mine.

— Așa, a încuviințat soțul și stăpânul ei, Hyperion. S-au pus cu noi și-acum trebuie să mergem acolo și să le-arătăm că Hegemonia nu-nghite așa ceva. Ai priceput?

Memoria mi-a spus că în copilărie fusesem trimis la Academia lui John Clarke din Enfield și că acolo existaseră destui gâlcevitori ca acesta, cu creiere mici și pumnii cât verzele. Când sosisem în școală, îi evitasem sau le cântasem în strună. După moartea mamei, după ce lumea se schimbase, mă repezeam la ei ținând pietre în pumnii mei

mici și mă ridicam de pe jos ca să lovesc iarăși, chiar și după ce-mi însângeraseră nasul și-mi spărseseră dinții cu loviturile lor.

— Am priceput, am încuviințat încet.

Am ridicat șampania proastă care-mi rămăsese și am închinat spre Diana Philomel.

— Trage-mă, a zis ea.

— Poftim?

— Trage-mă-n poză, domnule Severn. Desenează-mă! Ești pictor.

— Mă tem că n-am penel, am replicat făcând un gest neajutorat din mâna goală.

Diana Philomel a scotocit în buzunarul tunicii soțului ei și mi-a întins un creion de lumină.

— Desenează-mă. Te rog!

Am desenat-o. Portretul s-a materializat în văzduhul dintre noi, cu liniile ridicându-se și coborând, apoi revenind peste ele însele, aidoma sârmelor de neon dintr-o sculptură filiformă. Un grup mic s-a strâns să privească. Aplauze încete au ropotit, când am terminat. Desenul nu era chiar rău. Prinsesem curba lungă și voluptuoasă a gâtului ei, cosița înaltă ca o punte a părului, pomeții proeminenți... ba până și sclipirea vagă și ambiguă din ochi. Era pe cât de bun îl puteam face după ce medicația ARN și lecțiile mă pregătiseră pentru acest personaj. Adevăratul Joseph Severn ar fi putut desena mai bine... desenase mai bine. Mi-l aminteam cum mă creiona, în timp ce eram întins și muream.

Lady Diana Philomel a radiat aprobator. Domnul Hermund Philomel s-a încruntat.

— Uite-le! s-au auzit strigăte.

Mulțimea a murmurat, a icnit și a amuțit. Fosfogloburile și luminile din grădini s-au diminuat, după care s-au stins complet. Mii de oaspeți au ridicat ochii spre cer. Am șters desenul și am vârat creionul de lumină înapoi în tunica lui Hermund.

— Armada, a rostit un bărbat mai vârstnic cu aspect distins, care purta uniforma neagră a FORȚEI. A ridicat paharul pentru a arăta ceva mai tinerei lui însoțitoare: Tocmai au deschis portalul. Mai întâi vor ieși cercetașii, după aceea navele-torță de escortă.

Portalul teleproiector militar al FORȚEI nu era vizibil din locul unde ne aflam noi; bănuiam că nici în spațiul cosmic n-ar fi apărut decât ca o aberație dreptunghiulară în câmpul stelar. Totuși, se distingeau limpede jeturile de fuziune ale navelor-cercetaș; mai întâi ca un roi de licurici sau funigei fosforescenți, apoi ca niște comete arzătoare când s-au aprins propulsiile principale și au traversat regiunea de trafic cislunar a sistemului Tau Ceti. Alt icnet colectiv a reverberat când s-au materializat navele-torță, ale căror siaje de flăcări erau de o sută de ori mai lungi decât ale cercetașilor. Cerul nopții lui TC2 era brăzdat de la zenit la orizont de dâre roșu-aurii.

Aplauzele au izbucnit dintr-un focar și în câteva secunde peluzele, pajiștile și grădinile oficiale din Parcul Căprioarelor al Clădirii Guvernului se umpluseră de ovații, aplauze și fluierături, când mulțimea bine îmbrăcată de miliardari, oficialități guvernamentale și membri ai caselor nobile de pe o sută de planete a uitat de toate, cu excepția naționalismului și a unei patimi de război deșteptate după mai bine de un secol și jumătate de stagnare.

Eu n-am aplaudat. Ignorat de cei din jur, mi-am încheiat toastul – nu către lady Philomel, ci către stupiditatea permanentă a rasei mele – și am terminat șampania. Se răsuflase.

Pe cer, navele cele mai importante ale flotilei translataseră în interiorul sistemului. Dintr-o atingere infimă a datasferei – acum suprafața ei era agitată de talazuri informaționale, astfel că semăna cu un ocean răscolit de furtună –, știam că armada FORȚĂ: spațiu consta din peste o sută de nave-spin principale: portavioane de atac negru-mat, care semănau cu niște sulite azvârlite, cu brațele lansatoare pliate, nave de comandă 3-C, minunate și greoaie ca meteori din cristal negru, distrugătoare bulbucate ce semănau cu nave-torță crescute excesiv, ceea ce și erau, de fapt, patrule de apărare a frontierelor, care erau mai mult energie decât materie și ale căror masive câmpuri restrictive erau acum setate pe reflexie totală – oglinzi scânteietoare ce reflectau Tau Ceti și sutele de dâre de foc din jurul lor –, crucișătoare iuți, care se mișcau ca rechinii printre bancurile de nave mai lente, transportoare mătăhăloase de trupe, în ale căror cale de zero g se aflau mii de pușcași marini și zeci de nave de susținere – fregate, vânători rapizi, RPB-uri de torpile,

patrute de relee pentru sperlucite și NaveleSalt teleproiectoare în sine, dodecaedre masive cu imense rețele de antene și sonde automate.

De jur împrejurul flotei, menținute la o distanță sigură de controlul traficului, fulgerau iahturile, velierele solare și navele private din interiorul sistemului, ale căror pânze capturau lumina soarelui și reflectau gloria armadei.

Oaspeții de pe domeniul Clădirii Guvernului ovaționau și aplaudau. Domnul în uniformă neagră FORȚĂ plângea discret. În apropiere, videocamere camuflate și imaguri de bandă largă purtau momentele pe toate planetele din Web și – prin intermediul sperlucitelor – pe zeci de planete ce nu făceau parte din Web.

Am clătinat din cap și am rămas așezat.

— Domnul Severn?

O membră a personalului de securitate se oprise lângă mine.

— Da?

Ea a arătat spre clădirea executivului.

— Directorul executiv Gladstone vă așteaptă.

Fiecare epocă asaltată de discordii și pericole pare să dea naștere unui conducător menit doar timpului aceluia, un uriaș politic a cărui absență, retrospectiv privind, pare de neconceput când este scrisă istoria acelor vremuri. Meina Gladstone era tocmai un astfel de conducător pentru Vârsta noastră Finală, deși pe atunci nimeni n-ar fi putut visa că nu voi mai rămâne decât eu pentru a scrie adevărata poveste a lui Gladstone și a epocii ei.

Meina fusese comparată de atâtea ori cu figura clasică a lui Abraham Lincoln, încât atunci când am fost condus finalmente în prezența ei în seara aceea a petrecerii ocazionate de armadă, am fost pe jumătate surprins să n-o găsesc în redingotă neagră și joben. Directorul executiv al Senatului și liderul unui guvern care slujea o sută treizeci de miliarde de oameni purta un costum gri din lână moale, pantaloni și tunică ornamentată simplu cu firet roșu la manșete și vipuști. Nu mi s-a părut că seamănă cu Abraham Lincoln... nici cu Alvarez-Temp, al doilea erou străvechi citat în mod obișnuit de presă ca fiind sosia ei. Mie mi se părea că are înfățișarea unei doamne în vârstă.

Meina Gladstone era înaltă și subțire, dar chipul îi era mai acvilin decât al lui Lincoln, cu nas corioat și bont, pomeți ascuțiți, gură largă și expresivă, cu buze subțiri și păr sur care se ridica într-un val tuns grosolan ce semăna într-adevăr cu niște pene. Însă, pentru mintea mea, aspectul cel mai memorabil al Meinei Gladstone îl reprezenta ochii ei: mari, cafenii și infinit de triști.

Nu eram singuri. Fusesem condus într-o sală lungă și slab iluminată, cu pereții acoperiți de rafturi din lemn pe care se aflau sute de cărți tipărite. Un holocadru lung care simula o fereastră oferea imaginea grădinii. O întrunire era pe punctul de a se termina și o duzină de bărbați și femei stăteau în picioare sau așezați într-un semicerc aproximativ care avea drept focar biroul lui Gladstone. Directorul executiv s-a aplecat destins în față, rezemându-și greutatea pe birou, cu brațele încrucișate. A ridicat ochii când am intrat.

— Domnul Severn?

— Da.

— Mulțumesc că ai venit.

Vocea îmi era familiară dintr-o mie de dezbateri Totalitate, cu timbrul răgușit de vârstă și tonul fluid și catifelat ca un lichior scump. Accentul ei era faimos, contopind sintaxa precisă cu o târăgănare aproape uitată a englezei pre-Hegira, care se vorbea acum numai în regiunile deltei de pe planeta ei natală Patawpha.

— Doamnelor și domnilor, a rostit ea, permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Joseph Severn.

Câțiva din grup au încuviințat din capete, evident derutați de motivul prezenței mele acolo. Gladstone n-a mai făcut alte prezentări, dar eu am atins datasfera ca să-i identific pe toți: trei membri de Cabinet, printre care ministrul Apărării, doi șefi de stat-major FORȚĂ, doi consilieri ai lui Gladstone, patru senatori, printre care influentul Kolchev și proiecția unui consilier TehNucleu cunoscut sub numele Albedo.

— Domnul Severn a fost invitat aici pentru a contribui la dezbateri cu punctul de vedere al unui artist, a spus directorul executiv Gladstone.

Generalul FORȚĂ:sol Morpurgo a pufnit în râs.

— Punctul de vedere al unui *artist*? Cu tot respectul, doamnă director executiv, ce dracu-nseamnă asta?

Gladstone a surâs. În loc să-i răspundă generalului, s-a întors către mine.

— Ce crezi despre armadă, domnule Severn?

— Este drăguță, am răspuns.

Generalul Morpurgo a emis alt sunet.

— *Drăguță*? Asistă la cea mai mare concentrare de putere de foc a forțelor spațiale din istoria galaxiei și zice că-i *drăguță*?

S-a răsucit spre alt militar și a clătinat din cap. Zâmbetul lui Gladstone nu tremurase.

— Și despre război? m-a întrebat. Ai o opinie despre încercarea noastră de a recupera Hyperion de la barbarii Expulzați?

— Este prostească, am spus.

În sală s-a așternut tăcerea. Sondajele curente în timp real din Totalitate arătau aprobarea în proporție de 98% a deciziei directorului executiv Gladstone de a lupta, în loc de a ceda Expulzaților planeta-colonie Hyperion. Viitorul politic al lui Gladstone depindea de rezultatul pozitiv al conflictului. Bărbații și femeile din încăperea aceasta fuseseră intermediari în formularea politicii, luarea deciziei și realizarea logisticii. Tăcerea s-a prelungit.

— De ce este prostească? a întrebat încet Gladstone.

Am schițat un gest din mâna dreaptă.

— De la înființare, acum șapte secole, Hegemonia n-a mai purtat războaie, am zis. Este prostesc ca stabilitatea ei de bază să fie testată în felul acesta.

— N-a mai purtat războaie?! a strigat generalul Morpurgo și și-a prins genunchii cu mâinile lui masive. Atunci cum dracu' numești Rebeliunea Glennon-Height?

— O rebeliune, am răspuns. O răscoală. O acțiune polițienească.

Senatorul Kolchev și-a arătat dinții într-un zâmbet deloc amuzat. Era de pe Lusus și părea mai mult o masă de mușchi decât un om.

— Acțiuni de flote, a rostit el, o jumătate de milion de morți, două divizii FORȚĂ încheștate în luptă pentru mai bine de un an... Ce mai acțiune polițienească, fiule...

Nu am comentat. Leigh Hunt, un bărbat mai vârstnic cu aspectul unui bolnav de tuberculoză, despre care se spunea că era consilierul cel mai apropiat al lui Gladstone, și-a dres glasul.

— Totuși, afirmațiile domnului Severn sunt interesante. Care ți se pare diferența dintre acest... ă-ă-ă... conflict și războaiele Glennon-Height, domnule Severn?

— Glennon-Height era un fost membru al FORȚEI, am zis conștient de faptul că repetam un truism. Vreme de secole, Expulzații constituie o necunoscută. Forțele rebelilor erau cunoscute, potențialul lor era ușor

de evaluat, în timp ce după Hegira roiturile Expulzațiilor au fost în exteriorul Webului. Glennon-Height a rămas în interiorul Protectoratului, efectuând raiduri pe planete aflate la o datorie temporală de maximum două luni față de Web, pe când Hyperion este *la trei ani* de Parvati, cea mai apropiată escală intermediară din Web.

— Crezi că noi nu ne-am gândit la toate astea? a întrebat generalul Morpurgo. Dar Bătălia pentru Bressia? Acolo am luptat cu Expulzații? Aceea n-a fost... rebeliune.

— Liniște, vă rog, a spus Leigh Hunt. Continuă, domnule Severn. Am ridicat din umeri.

— Diferența principală este că în acest caz avem de-a face cu Hyperion. Senatoarea Richeau, una dintre femeile prezente, a încuviințat din cap ca și cum în felul acela mă definisem complet.

— Te temi de Shrike, a vorbit ea. Apartii Bisericii Ispășirii Finale?

— Nu, am răspuns. Nu sunt membru al sectei Shrike.

— Atunci *ce ești*? s-a încruntat Morpurgo.

— Un pictor, am mințit.

Leigh Hunt a zâmbit și s-a întors către Gladstone.

— Doamnă director executiv, sunt de acord că aveam nevoie de acest punct de vedere pentru a ne păstra cumpătarea, a spus el și a arătat spre fereastră și holoimaginile mulțimilor care continuau să aplaude, dar toate punctele enumerate de prietenul nostru pictor au fost trecute în revistă și cântărite pe îndelete.

Senatorul Kolchev și-a dres glasul.

— Detest să menționez evidența atunci când se pare că toți sunt decizi s-o ignore, însă acest... *domn*... deține autorizația de securitate corespunzătoare pentru a fi prezent la o asemenea discuție?

Gladstone a fulgerat surâsul scurt pe care atât de mulți caricaturiști încercaseră să-l captureze.

— Domnul Severn a fost mandatat de Ministerul Artelor să realizeze o serie de reprezentări ale mele în decursul următoarelor zile sau săptămâni. Cred că Ministerul s-a gândit că acestea vor avea o importanță istorică și ar putea duce la realizarea unui portret oficial. Oricum, domnului Severn i-a fost acordată o autorizație de securitate de nivel Aur-T și putem discuta liber în fața lui. De asemenea, îi apreciez candoarea.

Poate că sosirea lui slujește la a sugera că întâlnirea noastră și-a atins finalul. Ne vom întâlni în sala Consiliului de Război mâine-dimineață la ora opt, înainte ca flota să translateze în spațiul Hyperion.

Grupul s-a destrămat instantaneu. Când a plecat, generalul Morpurgo m-a fulgerat cu privirea. Senatorul Kolchev m-a privit curios, când a trecut pe lângă mine. Consilierul Albedo s-a topit pur și simplu, dispărând. Leigh Hunt a fost singurul care a rămas cu noi. S-a instalat mai confortabil, trecându-și un picior peste brațul valorosului scaun pre-Hegira în care ședea.

— Ia loc, a spus el.

Am privit către directorul executiv. Se așezase în spatele biroului masiv și acum a aprobat din cap. Am luat loc pe scaunul cu spătar drept pe care-l ocupase generalul Morpurgo. Directorul executiv Gladstone a rostit:

— Crezi cu adevărat că apărarea lui Hyperion este o acțiune prostească?

— Da.

Gladstone și-a unit vârful degetelor și și-a ciocănit ușor buza inferioară. Îndărățul ei, fereastra arăta petrecerea armadei care continua în tumult silențios.

— Dacă ai vreo speranță de a fi reunit cu... *ă-ă-ă*... perechea ta, a rostit ea, ar părea că ar fi în interesul tău ca noi să urmărim campania Hyperion.

N-am spus nimic. Imaginea de pe fereastră s-a modificat, arătând cerul nopții, iluminat în continuare de dărele de fuziune.

— Ai adus cu tine materiale pentru desen? a întrebat Gladstone.

Am scos creionul și micul bloc pentru schițe despre care îi spuseseam Dianei Philomel că nu le aveam.

— Atunci desenează-mă în timp ce vorbim, a zis Meina.

Am început să schițez, aproximând postura relaxată, aproape gârbovită, după care am trecut la detaliile feței. Ochii mă intrigau. Eram vag conștient de faptul că Leigh Hunt mă fixa cu privirea.

— Joseph Severn..., a rostit el. O alegere interesantă de nume.

Am folosit linia iuți, apăsată, pentru a reprezenta fruntea înaltă și nasul puternic al lui Gladstone.

— Cunoști motivul pentru care oamenii nu au încredere în cibrizi? a întrebat Hunt.

— Da, am răspuns. Sindromul monstrului lui Frankenstein. Teama de orice care are formă umană, dar nu este complet om. Bănuiesc că acesta este motivul real pentru care androizii au fost scoși în afara legii.

— Mda, a încuviințat Hunt. Dar cibrizii sunt *complet* oameni, nu?

— Genetic, da, am zis.

M-am trezit gândindu-mă la mama și mi-am amintit cum îi citisem în timpul bolii ei. M-am gândit la fratele meu, Tom.

— În același timp însă ei fac parte din Nucleu, am continuat, și astfel se potrivesc descrierii „nu complet oameni“.

— Tu faci parte din Nucleu? a întrebat Meina, întorcându-și chipul înspre mine.

Am început o schiță nouă.

— Nu tocmai, am spus. Pot călători liber prin regiunile în care Nucleul mi-o permite, totuși seamănă mai degrabă cu accesarea datasei de către un om, nu cu adevărata abilitate a unei personalități din Nucleu.

Chipul femeii fusese mai interesant din profilul trei sferturi, dar ochii erau mai puternici din față. Am lucrat păienjenişul de linii care radiau din ochii aceia. În mod vădit, Meina Gladstone nu-și îngăduise nicio dată tratamentele Poulsen.

— Dacă ar fi posibil de ascuns secrete față de Nucleu, a spus Gladstone, ar fi o nebunie să-ți acordăm acces liber la consiliile de guvernare. Însă...

A coborât brațele și s-a sculat. Am trecut la altă filă.

— Însă, a zis doamna director, tu ai informații de care am nevoie. Este adevărat că poți citi mintea perechii tale, prima personalitate recuperată?

— Nu, am răspuns.

Era greu să capturez interacțiunea complicată a liniilor și mușchilor din colțurile gurii ei. Am schițat o tentativă, apoi am trecut la bărbia puternică și am umbrat zona de sub buza inferioară.

Hunt s-a încruntat și a privit spre directorul executiv. Doamna Gladstone și-a ridicat iarăși degetele împreunate la vârfuri.

— Explică, a zis ea.

Am înălțat ochii de la desen.

— Eu visez, am spus. Conținutul visului pare să corespundă cu evenimentele ce au loc în jurul persoanei care poartă implantul anterioarei personalități Keats.

— O femeie pe nume Brawne Lamia, a rostit Leigh Hunt.

— Da.

Gladstone a aprobat din cap.

— Prin urmare personalitatea Keats originală, cea despre care se credea că ar fi fost ucisă pe Lusus, încă trăiește?

Am făcut o pauză.

— Încă este conștientă, am răspuns. Știți că substratul personalității primare a fost extras din Nucleu, probabil chiar de către hibrid, și implantat într-un bioșunt buclă Schrön purtat de doamna Lamia.

— Da, a zis Leigh Hunt, dar tu ești *în contact* cu personalitatea Keats și, prin intermediul ei, cu pelerinii Shrike.

Trăsături iuți, întunecate au oferit un fundal umbrat, care să asigure mai multă profunzime schiței lui Gladstone.

— De fapt, nu sunt în contact, am precizat. Mesajele voastre sperlumice au confirmat că visele mele despre Hyperion corespund evenimentelor din timp real. Nu pot să comunic cu personalitatea Keats pasivă, nici cu gazda ei și nici cu ceilalți pelerini.

Directorul executiv Gladstone a clipit repede.

— De unde știi despre mesajele sperlumice?

— Consulul le-a spus celorlalți pelerini despre capacitatea comagen-dei lui de a sluji ca releu pentru transmițătorul sperlumeric din nava sa. Le-a spus-o chiar înainte să coboare în vale.

Tonul lui Gladstone sugera anii pe care-i petrecuse ca avocat înainte de a intra în politică.

— Și cum au reacționat ceilalți față de această dezvăluire?

Mi-am pus creionul înapoi în buzunar.

— Ei știau despre existența unui spion în mijlocul lor. Le-ai spus-o fiecăruia în parte.

Gladstone s-a uitat la consilierul ei. Hunt își păstra chipul inexpressiv.

— Dacă ești în contact cu ei, a rostit ea, atunci știi că n-am primit niciun mesaj încă dinainte să fi părăsit Donjonul Cronos, pentru a coborî spre Criptele Timpului.

Am clătinat din cap.

— Visul de astă-noapte s-a încheiat pe când ei se apropiau de vale.

Meina Gladstone s-a sculat, s-a apropiat de fereastră, a ridicat o mână și imaginea s-a opacizat.

— Așadar nu știi dacă mai trăiește vreunul?

— Nu.

— Care era starea lor ultima dată când ai... visat?

Hunt mă privea cu aceeași atenție încordată. Meina Gladstone se uita la ecranul negru, stând cu spatele la noi.

— Toți pelerinii erau vii, am răspuns, cu posibila excepție a lui Het Masteen, Adevăratul Glas al Arborelui.

— A murit? a întrebat Hunt.

— A dispărut de pe goeleta-eoliană, pe Oceanul de Iarbă, cu două nopți în urmă, la numai câteva ore după ce cercetașii Expulzați distruseră nava-arbore *Yggdrasill*. Însă cu puțin timp înainte să coboare din Donjonul Cronos, pelerinii au văzut o siluetă înveșmântată în mantie care traversa nisipurile spre Cripte.

— Het Masteen? a întrebat Gladstone.

— Ei așa presupuneau. Nu erau siguri.

— Spune-mi despre ceilalți, a zis directorul executiv.

Am inspirat adânc. Știam, din vise, că Gladstone cunoscuse cel puțin două persoane care participau la ultimul pelerinaj Shrike; tatăl lui Brawne Lamia fusese senator și coleg cu ea, iar Consulul Hegemoniei fusese reprezentantul personal al lui Gladstone în negocierile secrete cu Expulzații.

— Părintele Hoyt are dureri teribile, am spus. A istorisit povestea cruciformului. Consulul a aflat că Hoyt poartă, de asemenea, unul... mai exact două cruciforme – al său și al părintelui Duré.

— Așadar, tot mai are parazitul învierii? a întrebat Gladstone.

— Da.

— Îl afectează mai mult pe măsură ce se apropie de bârlogul lui Shrike?

— Așa cred.

— Continuă...

— Poetul, Silenus, a fost beat în majoritatea timpului. Este convins că poemul lui neterminat a prezis și determină cursul evenimentelor.

— Pe Hyperion? a întrebat Gladstone, rămânând cu spatele la mine.

— Peste tot.

Hunt s-a uitat la directorul executiv, apoi a revenit cu privirea la mine.

— Silenus e nebun?

I-am întors uitătura, dar am rămas tăcut. Realitatea era că nu știam răspunsul.

— Continuă, a repetat Gladstone.

— Colonelul Kassad are aceleași obsesii îngemănate: găsirea femeii Moneta și uciderea lui Shrike. El înțelege că este posibil ca Moneta și Shrike să fie unul și același.

— Este înarmat?

Glasul lui Gladstone se auzise foarte încet.

— Da.

— Continuă...

— Sol Weintraub, cărturarul de pe Lumea lui Barnard, speră să intre în cripta numită Sfinxul de îndată ce...

— Scuză-mă, a întrerupt Gladstone, dar fiica lui mai este cu el?

— Da.

— Ce vârstă are Rachel acum?

— Cinci zile... cred. Am închis ochii ca să-mi amintesc mai detaliat visul din noaptea trecută. Da, am aprobat, cinci zile.

— Și continuă să se deplaseze înapoi prin timp?

— Da.

— Continuă, domnule Severn. Spune-mi, te rog, despre Brawne Lamia și Consul.

— Doamna Lamia îndeplinește dorințele fostului ei client... și iubit, am zis. Personalitatea Keats considera că trebuia să se confrunte cu Shrike. Doamna Lamia acționează în numele său.

— Domnule Severn, a început Leigh Hunt, te referi la „personalitatea Keats”, ca și cum n-ar avea nicio relevanță sau conexiune cu tine...

— Leigh, mai târziu, te rog, a spus Meina Gladstone. S-a întors și m-a privit. Mă interesează Consulul. El și-a povestit motivul pentru care s-a alăturat pelerinajului?